

Zoveel Meer

Babs Gons voor het Zuiderzeemuseum

dit landschap van water
kabbelend aan onze voeten
soms opgezweept
door flinke wind
tot luidruchtige golven

dit water huis van de lepelaar
de visdief, van aal, baars en bot
van rubberen bootjes
zwemwedstrijdjes
en pootjebaden

dit water ooit zee
bij tijden woest en wild
dan weer zacht en kalm
onderdak van steur en zalm
van haring en ansjovis

ooit een komen en gaan
van vissers en schepen
vol handel
vol verlangens van voorouders
van stormen en schipbreuken
bodem voor talloze wrakken

hier aan de oevers
begonnen en strandden liefdes
werd verwelkomd en uitgezwaaid
werden nieuwe levens geboren
keerden sommige nimmer terug
en slokte het water meer land op
dan ons lief was

dit water niet langer zee
niet langer zout
maar zoet en meer
een plek van plezier
van oeverloos vertier

die nog slechts de herinnering draagt
aan de Zuiderzee
die hartstochtelijk voortleeft
in harten en verhalen

en de hoofdrol speelt
in tijdloze ballades

dit water nu
stroomt dagelijks
onze monden en huizen binnen
voedt onze cellen, vaten en huiden
wast ons goed, reinigt de huisraad

dit water
maakt ons onderdeel
van dit bondje
tussen maan, wind
aarde en zon
tussen regen, traan en zweet

we hoeven alleen maar voorover te buigen
om de wonderen van de wereld
te zien weerspiegeld
wolken, vleugels, vallende sterren
riet en regenbogen
maar vooral onszelf
en het kostbare materiaal waaruit
we bestaan

dit meer niet slechts de bron
waaruit we water putten
maar een nieuwe dag
waar de meeuwen in alle vroegte
weer beginnen aan een rondvlucht
en wij aan onze hoop en dromen

dit water als een opslag
voor onze hartslag
dit IJsselmeer als ode
aan de tijd en strijd
van onze voorouders

en als we ons omdraaien
onze rug naar dit meer keren
neem dan mee
dit wonder
dit water
zoveel meer
dan alleen dit meer